

РЕШЕНИЕ

№ 5182

гр. София, 24.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав,** в публично заседание на 24.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6238** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ) и чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Производството е образувано по искова молба от Н. К. Ж., ЕГН [ЕГН], чрез упълномощения адв. Б. П., срещу Националната агенция за приходите. Претендира се заплащане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, представляващо както следва: сумата в размер на 8 553,70 лева, представляващи дължимото обезщетение за незаконосъобразно прекратяване на служебното ѝ правоотношение за период от 10 месеца за периода от 26.08.2010 г. до 26.06.2011 г., намалено с възнаграждението, получено по трудово правоотношение; 133 лв. – удържана сума за работно облекло за 4 месеца; и 1 141,44 лв. – здравноосигурителни вноски, дължими от работодателя за периода от 29.09.2010 г. до 31.01.2012 г. Посочените суми се претендират заедно с мораторната лихва от датата на отмяната на заповедта – 20.01.2012 г. до окончателното заплащане на дължимото обезщетение.

Ответната страна - Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрк. Д. оспорва предъявените искове, като неоснователни и недоказани.

Контролиращата страна - Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Димитров, изразява становище за неоснователност и недоказаност на предъявените искове.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства

поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 370.5/25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, е прекратено служебното правоотношение на Н. К. Ж., заемаща длъжността „Главен инспектор по приходите“ в отдел „Координация“ на дирекция „Контрол“ в Териториална дирекция – Б. на Националната агенция за приходите, поради наложено ѝ със заповед № ЗЦУ-1133/25.08.2010 г. дисциплинарно наказание „Уволнение“.

В законоустановения срок заповедите са обжалвани и са отменени с влязло в сила на 20.01.2012 г. решение № 4471 от 29.12.2010 г. по адм. дело № 6702/2010 г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав.

Установява се, че със заповед № 55.5/31.01.2012 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, издадена на основание чл. 103, ал. 1 от ЗДСл, Ж. е възстановена на предишната длъжност.

По делото са приети като писмени доказателства: заверено копие от стр. 1-9 от служебна книжка № 195 от 05.06.2009 г., серия А 010279, в която са налице единствено вписвания от Националната агенция за приходите; заверено копие от стр. 23 от трудова книжка на Н. Ж., от която е видно, че е полагала труд по трудови правоотношения за периода 07.09.2010 г. – 28.09.2010 г.; разпореждане № 027-00-1364-1 от 20.12.2010 г., издадено от ЗА ръководител на осигуряването за безработица при Районно управление „Социално осигуряване“ – [населено място], с което е отпуснато на ищцата парично обезщетение за безработица, считано от 28.09.2010 г. до 27.07.2011 г. От ответника са представени Решение на УС на НАП № РМФ-13 от 24.03.2010 г. за размера на сумите за облекло на служителите на НАП и Решение на УС на НАП № РМФ-12 от 24.03.2010 г. за условията и реда, при които органите и служителите на НАП имат право на суми за облекло.

За определяне на размера на претендираните обезщетения и мораторната лихва е допусната съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на вещото лице по която се установява, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 10 месеца, изчислено въз основа на индивидуалната заплата на ищцата, следва да е в размер на 8 553,70 лв.; удържаната сума за облекло, съгласно Заповед № 370.5/25.08.2010 г. на изпълнителния директор на НАП е в размер на 133,00 лв., като мораторната лихва върху тези суми за периода от 20.01.2012 г. до 29.06.2012 г. е 397,03 лв. Размерът на здравноосигурителните вноски за периода от 29.09.2010 г. до 31.01.2012 г. е 1 148,60 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

1. Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Националната агенция за приходите, която съгласно чл. 2, ал. 2 от Закона за Националната агенция за приходите е юридическо лице на бюджетна издръжка.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за основателен, по следните съображения:

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във вр. с чл. 104,

ал. 1 от ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба /в редакцията ѝ към датата на отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и възникване на правото на обезщетение – 20.01.2012 г./, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. В случая изброените по-горе предпоставки са налице. С влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се от представените заверени копия от трудова и служебна книжка, че за целия десетмесечен период, а именно за периода от 26.08.2010 г. до 26.06.2011 г., ищцата не е работила по служебно правоотношение. За периода 07.09.2010 г. – 28.09.2010 г. е била заета по трудово правоотношение, за което е получила възнаграждение в размер на 364 лв. За период от 10 месеца, съгласно приетото заключение на вещото лице обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл е в размер на 8 553,70 лв.

Предвид това, следва да се приеме, че искът е основателен и следва да бъде уважен в предявения размер от 8 553,70 лв., ведно със законната лихва след датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на Заповеди № ЗЦУ-1133/26.08.2010 г. и № 370.5/25.08.2010 г. – 20.01.2012 г.

2. Предявеният иск за сумата от 133 лв. – удържана сума за работно облекло за 4 месеца, заедно с мораторната лихва от 20.01.2012 г. до окончателното плащане на сумата е неоснователен по следните съображения:

Обезщетението се претендира, тъй като посочената сума е била удържана при прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № 370.5/25.08.2010 г.

Уреждането на отношенията във връзка с представителното работно облекло, на което държавният служител има право съобразно разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от Наредбата за служебното положение на държавните служители представлява последица на прекратяването на служебното правоотношение. Тълкуването на разпоредбата на ал. 3 на чл. 27 от Наредбата във връзка с останалите алинеи на същата норма и преди всичко сравняването ѝ с текста на ал. 2 на чл. 27 налага извода за зависимостта между ползването на представителното работно облекло, респ. предоставянето на средства за него и осъществяването от държавния служител на функциите по служебното правоотношение. Определящото значение на продължителността на времето на реализиране на служебното правоотношение дава основание на съда да приеме, че ал.

З има предвид всички случаи на прекратяване на служебното правоотношение, независимо по чия воля то е настъпило. Съществено е обстоятелството на прекратяването. След като работното облекло няма да се използва за целите, за които е предоставено, то следва пропорционално на неотработените за годината месеци получената сума да бъде възстановена. Ето защо разпореденото възстановяване на сумата от 133 лв. на основание чл. 27, ал. 3 от Наредбата е законосъобразно, независимо от отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Т. 10 от представеното от ответника Решение № РМФ-12 от 21.03.2010 г. на Управителния съвет на НАП е в същия смисъл. Отговорността на работодателя при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение е в ограничен размер и не включва отпадане с обратна сила на всички последици от прекратяване на служебното правоотношение.

Поради изложеното този иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

3. Предявеният иск за сумата от 1 148,60 лв. – здравноосигурителни вноски, дължими от работодателя за периода от 29.09.2010 г. до 31.01.2012 г. /съобразно допуснатото в с.з. на 27.02.2013 г. изменение/ също е неоснователен по следните съображения:

Искът е неоснователен, на първо място поради изложените съображения, че отговорността на работодателя е ограничена до размера, посочен в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Чл. 52, ал. 1 от Конституцията на Република Б. прогласява правото на гражданите на здравно осигуряване, гарантиращо им достъпна медицинска помощ, и на безплатно ползване на медицинско обслужване при условия и по ред, определени със закон. В ал. 2 на цитирания текст са посочени източниците за финансиране на здравеопазването, а именно - от държавния бюджет, от работодателите, от лични и колективни осигурителни вноски и от други източници при условия и по ред, определени със закон.

Здравното осигуряване в Република Б. и свързаните с него обществени отношения са уредени със Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/. Съгласно чл. 38 от Закона за държавния служител, държавните служители имат право на задължително социално и здравно осигуряване, като осигуряването става за сметка на съответните бюджети, т.е. налице е хипотезата на чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „а” от ЗЗО.

В чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО е предвидено за осигурителен стаж по смисъла на този кодекс да се счита и времето през което държавните служители са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи. Като за периода от датата на уволнението до възстановяването им на работа се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано, какъвто е случаят с ищцата. Не се спори по делото, че работодателят е изпълнил това свое задължение и е внесъл дължимите осигурителни вноски за периода на незаконното уволнение на ищцата. В ЗЗО липсва аналогичен на този текст на КСО, по отношение на здравното осигуряване на лицата, поради което задължението за внасяне на здравноосигурителни вноски през този период е за ищцата.

Аналогия на закона по чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове се прилага в случаите, когато законът е непълен. Съгласно §1, т. 13 от ДР на ЗЗО, осигурено лице е физическо лице, осигурено при условията и по реда на този закон. Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „а” от ЗЗО осигурителните вноски са изцяло за сметка на работодателя или ведомството, когато това е предвидено в закон. В чл. 9, ал. 3 от КСО са предвидени

изключения от принципа, че за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата са полагали труд и са правени осигурителни вноски, а изключенията не биха могли да се прилагат разширително и по аналогия да се разпростират върху друг вид осигуряване, което е регламентирано със специален нормативен акт. В случай, че волята на законодателя е била двата вида осигуряване да бъдат уредени по еднакъв начин, то биха били уредени в един нормативен акт – КСО, а не в отделни нормативни актове.

След като липсва изрична разпоредба на закон – ЗЗО и ЗДСл, която да предвижда задължение за работодателя при незаконосъобразно уволнение да внесе здравноосигурителни вноски за лицето за периода на незаконното уволнение, то приложим се явява текстът на чл. 40, ал. 4 или ал. 5 от ЗЗО (за съответния период).

От ищцата е направено искане за присъждане на направените по делото разноски в размер на 650 лв., представляващи 150 лв. – депозит за вещо лице и 500 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските в размер на 150 лв., както и адвокатско възнаграждение в размер на 435 лв., съразмерно с уважената част на иска.

Водим от горното, Административен съд София-град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Н. К. Ж., с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 8 553,70 лв. (осем хиляди петстотин петдесет и три лева, седемдесет стотинки), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е била на служба поради прекратяването на служебното ѝ правоотношение, за периода 26.08.2010 г. – 26.06.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 20.01.2012 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Н. К. Ж., с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 585 лв. (петстотин осемдесет и пет лева), разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата от 133 лв. – удържана сума за работно облекло за 4 месеца, заедно с мораторната лихва от 20.01.2012 г. до окончателното плащане на претендираната сума.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата от 1 148,60 лв. за здравноосигурителни вноски, дължими от работодателя за периода от 29.09.2010 г. до 31.01.2012 г. заедно с мораторната лихва от 20.01.2012 г. до окончателното плащане на сумата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: